

**Срібняк Ігор Володимирович,
Срібняк Мілана Ігорівна**

«Змога пережити естетичну насолоду...» (діяльність театрально-мистецьких осередків у Калішському таборі інтернованих Військ УНР у Польщі, 1921–1923 рр.)*

У статті розкрито окремі аспекти діяльності театрально-мистецьких осередків у Калішському таборі інтернованих Військ УНР (Польща), які мали важливе значення для піднесення морального духу тaborян, задоволяючи їхні ностальгічні почуття за власною домівкою та рідним краєм. Основним джерельним матеріалом при цьому є програмки різних мистецьких імпрез, які готувались самодіяльними колективами й представлялись увазі інтернованих вояків-українців у таборі Каліш та польській публіці.

Ключові слова: Калішський табір, театрально-мистецькі осередки, концерт, вечірка, театр, хор, програмка, інтерновані.

Срибняк И.В., Срибняк М.И.

«Возможность пережить эстетическое наслаждение...» (деятельность театрально-художественных коллективов в Калишском лагере интернированных Войск УНР в Польше, 1921–1923 гг.)

В статье раскрыты некоторые аспекты деятельности театрально-художественных коллективов в Калишском лагере интернированных Войск УНР (Польша), которые имели существенное значение для укрепления морального духа военнослужащих и членов их семей, удовлетворяя ностальгические чувства о своем доме и родном крае. Основным источником сведений являются программы разных художественных мероприятий, которые готовились самодеятельными коллективами и представлялись вниманию интернированных воинов-украинцев в Калишском лагере и польской публике.

Ключевые слова: Калишский лагерь, театрально-художественные коллективы, концерт, вечеринка, театр, хор, программа, интернированные.

Ihor Sribnyak, Milana Sribniak

“The Possibility to Outlive the Aesthetic Pleasure...” (the activity of theatrical and art groups in Kalisz camp for the UNR interned army in Poland in 1921–1923)

The article aims to research particular aspects of theatrical and art groups in Kalisz camp for the UNR interned army in Poland. They played the important role for a moral ascension of the camp prisoners who missed their homeland. The principal source materials are the programs of various art premieres, which were prepared by the amateur groups and presented for the Ukrainian interned soldiers in Kalisz camp as well as Polish audience.

Key words: concert, party, theatre, choir, program, interned, camp, Kalisz.

Обставини перебування у таборах Польщі інтернованих вояків-українців у 1921–1924 рр. останнім часом доволі активно досліджувалися істориками Польщі та України.

Наслідком цієї плідної праці стала публікація низки монографій зі стислими інформаціями про Калішський табір окресленого часу [9; 6; 5; 3]. Ще одним перспективним напрямом істо-

* Цю статтю підготовлено завдяки сприянню Студіуму Східної Європи (Studium Europy Wschodniej) Варшавського університету, за ініціативи якого 2014 р. була започаткована щорічна Нагорода імені Івана Виговського (під почесним патронатом Президента Польщі), що вручається рішенням її Капітули з числа делегатів від 25 університетів та вищих шкіл Польщі. — Авт.

ричних досліджень у цій галузі є вивчення специфіки видання таборових часописів (у т. ч. і в Каліші), на шпальтах яких фіксувалася хроніка найважливіших подій з життя тaborян [2; 11].

Дослідженю історії цього табору спеціально був присвячений науково-популярний нарис О. Колянчука, у якому автор побіжно зупинився на деяких аспектах культурно-освітньої та видавничої діяльності вояків-українців у Каліші, пунктирно окреслив роботу більшості творчих і громадських осередків українського вояцтва як під час інтернування, так і після створення тут Української станиці [3]. Однак при цьому дослідник майже не використовував архівних матеріалів, що значною мірою збіднило джерельну основу його наукової розвідки.

З огляду на це видається доцільним наново звернутись до вивчення історії згаданого табору і, зокрема, театрально-митецької компоненти життя тaborян, але вже на підставі вивчення архівних матеріалів. Отже, метою цієї статті є реконструкція митецьких пошукувань тaborян та з'ясування ступеня впливу таборових імпрез на моральний стан інтернованих вояків-українців у таборі Каліш.

Мілітарна поразка Армії УНР восени 1920 р. у двобої з більшовицькими військами привела до її відступу на терени Польщі, після чого її особовий склад було інтерновано у таборах. У Каліші були розміщені 2-га Волинська та 3-тя Залізна стрілецькі дивізії Армії УНР. І вже на початку 1921 р. тaborяни вжили всіх заходів для налагодження роботи театрально-митецьких осередків — драматичних та музично-вокальніх секцій (гуртків). Кожна дивізія мала власний культурно-освітній відділ, керівник якого персонально відповідав за стан цієї важливої сфери таборового життя, але разом з тим до цього завжди долучались дивізійні актори-аматори, хористи, музиканти, художники. Традиційно активною у всіх митецьких заходах була участь дружин тaborян, які разом зі своїми чоловіками та дітьми перебували у таборі, мешкаючи у т. зв. сімейних бараках.

Культурно-освітні відділи згадуваних дивізій майже з самого початку своєї діяльності намагалися координувати роботу, наслідком чого стало створення у Каліші об'єднаного таборового відділу, який мав у своєму складі й митецьку секцію. Невдовзі зусиллями тaborян був обладнаний великий зал для таборового театру, таким чином таборові артисти отримали можливість розпочати підготовку до театральних вистав, і вже за короткий час 2–3 рази на тиждень у ньому почали ставитись п'єси українських драматургів та відбуватись концерти за участю хорів та музикантів. У кінці липня 1921 р. теа-

тральні гуртки Волинської та Залізної дивізій об'єднались у єдине Драматичне товариство ім. М. Садовського, що дало змогу вдосконалити митецький рівень вистав. Загалом протягом 1921 р. таборові актори-аматори підготували 25 вистав, деякі з них театр презентував і поза табором — у місті Каліш [6, 76–77].

Дуже активно проявили себе й хорові колективи згадуваних з'єднань Армії УНР — старшинський хор Залізної (під управлінням сотника М. Кальмуцького) і збрінний хор Волинської дивізії (диригент — сотник Ковган). Завдяки їхнім виступам у на загал безрадісному житті тaborян були присутні моменти, які «відривали їх від безпорадної дійсності, давали змогу пережити естетичну насолоду». Про один з таких епізодів, коли у музичній залі м. Каліша 25 червня 1921 р. було організовано виступ хору 2-ої Волинської дивізії, повідомляв дивізійний тижневик волинців «Око». На цей час хор вже здобув собі популярність як серед тaborян-українців, так і серед місцевих мешканців. Цьому хор мав завдячувати власному диригентові сотнику Ковгану, який «із нефахових співацьких сил витворив хор, який може сміливо виступати і перед широким світом».

Під час свого виступу хор «просто гіпнотизував слухачів, приковував до себе, уносив далеко на Україну, в царство блакитного неба», і слухачам хотілось, аби «співи хору тягнулися без кінця і тим би дали змогу хоча по часті відпочити стомленій душі». У цьому настрої дисонансом звучав соловий виступ одного з христів російською мовою (програму концерту укладав не керівник хору, яка за цим одиноким винятком «була дуже добре уладжена і на цивільну публіку зробила дуже гарне враження»). Важливим було й те, що «з матеріального боку концерт теж пройшов з великим успіхом», що дало змогу христям зібрати достатні матеріальні засоби для подальших виступів у інших польських містах [4, 17].

З самого початку свого перебування в таборі інтернованими проводилось святкування національних, дивізійних і полкових свят, влаштовувались вечірки, відзначались випуски старшинських та підстаршинських шкіл. Їх підготовка та співучасть у всіх цих імпрезах давала змогу тaborянам, хоча б на короткий час, відволіктись від тяжкого повсякдення, відтворити частинку свого національного життя на чужині, що, своєю чергою, збільшувало запас їхніх душевних сил. Командування групи інтернованих Військ УНР у Каліші, розуміючи вагу та важливість реалізації культурно-митецьких потреб інтернованих, завжди надавало їм у цьому всю можливу моральну і матеріально допомогу.

Але на відміну від 1921 р., коли вся культурно-освітня робота була підпорядкована справі підготовки до продовження збройної боротьби за звільнення України, у 1922–1923 рр. її акценти дещо змінилися: основним чинником стала розрада інтернованих у невеселому таборовому житті та задоволення їхніх національних почувань. Вивчення змісту запрошень генералів Армії УНР В. Петрова й М. Шаповала дає змогу достатньо повно реконструювати культурно-мистецьке дозвілля інтернованих у таборі: це й відзначення роковин I Зимового походу Армії УНР (6 грудня 1921 р.); вечірка з нагоди випуску зі школи підстаршин 4-ої бригади «Сірожупанників» 2-ої Волинської стрілецької дивізії (8 грудня 1921 р.) (рис. 1, 1a); «Концерт-балль» з нагоди випуску молодих старшин «Юнацької Школи табору Каліш» (21 січня 1922 р.) (рис. 2, 2a); «Ялинку-балль» з нагоди випуску старшин-артилеристів за участю польського коменданта табору майора Камінського та генералів О. Удовиченка і О. Загродського (21 січня 1922 р.) [7, 6–12, 14; 8, 54, 62, 68].

У запрошеннях міститься важлива фактологічна інформація про змістове наповнення цих імпрез — переважна їх більшість відбувалася в таборовому театрі, маючи у своїй програмі хорові та сольні співи, окрім музичні номери, декламації, танці; в антрактах у залі грав духовий оркестр. Уважне вивчення запрошень дає змогу персоналізувати таборових артистів та митців: зокрема, сотник Бабіченко диригував хором, М. Теліга грав на бандурі, сотник Залозний — на піаніно, лунали пісні у виконанні дружин інтернованих старшин (Осадча, Нікітіна, Лебедєва та ін.) [7, 9].

Інколи жінки («Жіночий турток» 3-ої дивізії) виявляли власну ініціативу, також організовуючи вечірки. Одна з таких відбулась 4 лютого 1922 р., у її програмі була вистава опери на три дії «Запорожець за Дунаєм» (режисер Плевинський) і танці (диригент Парнасів) (рис. 3). Такі імпрези проводились і надалі, тим більше, що українські жіночі громади були створені при окремих частинах групи інтернованих Військ УНР у Каліші («родинна вечірка» від української жіночої громади при Спільній юнацькій школі) [7, 35] (рис. 4).

4–5 червня 1922 р. у Каліші відбулось дивізійне свято 3-ої дивізії, у програмі святкування — урочиста Служба Божа, «Парад війська 3-ої Залізної дивізії», олімпіада, театральна вистава; наступного дня — «Козачі забави» і театральна вистава для козаків (перший день). На третій день у рамках свята відбулись «вільні рухи» вояків 3-го кінного полку, фехтування, «машинова гімнастика», легка атлетика («ви-

киди ядра», «скоки вдовж і вгору», кидання диска, біг на 100 метрів) — все силами членів дивізійного спортивного товариства «Сокіл». Група спортсменів-важковаговиків під проводом Симаковича представила «вправи з вагою» і «боротьбу французьку». Після завершення виступів відбулось два матчі — волейбольний (між таборовими командами Калішу та Щепіорно) і футбольний (між таборовими командами Калішу і Стшалкова) [7, 15–16, 34–34a].

Спортивні заходи у таборі завжди підтримувались Калішським осередком YMCA (Young Men's Christian Association — Молодіжна християнська асоціація, благодійна американська організація, яка надавала гуманітарну допомогу інтернованим у таборах Польщі), у чому, зокрема, переконує «Програма вечірки», влаштованої спортивно-гімнастичним товариством «Сокіл» табору Каліш. Мистецька складова програми містила виступи хору Волинської дивізії, декламації, інструментальну й духову музику (у вечірці брав участь струнний оркестр YMCA під орудою сотника Солонаря), танці та «американські гри» (організатор — сотник Беляїв) [7, 38a].

Неодмінною складовою багатьох таборових свят та урочистостей були театральні вистави, які готовувались членами Драматичного товариства ім. М. Садовського. Таборові актори-аматори виявляли особливу активність і вже 6 серпня 1922 р. відсвяткували свій славний ювілей — 100-й виступ на сцені. Досить часто ними готовувались веселі одноактівки, оскільки інтерновані потребували насамперед позитивних емоцій. Крім того, майже завжди такі вистави мали своєрідне продовження, даючи змогу молодим людям спілкуватися далеко за північ. Як приклад, слід навести влаштування студентами табору Каліш «вистави-балю» (8 жовтня 1922 р.), до програми якої увійшли дві одноактівки «Які хорі, — такі доктори» А. Фредра і «Діти Музи» Павловського (режисер — сотник Горунович), а також танці до п'ятої години ранку («конфетті, серпантини, летуча пошта і багато інших несподіванок»). Ця імпреза відбулась за сприяння комісара табору Щепанського (Szczepańskiego) і генерала О. Загродського [7, 213в. — 22] (рис. 5).

У 1923 р. діяльність мистецьких осередків інтернованих (так само, як і раніше) була підпорядкована двом завданням — розрадити таборян, привнісши в їхнє життя дозу оптимізму та наснаги; а крім того — підтримати їхні національні почування та відданість ідеї визволення України. Перші меті служував, зокрема, концерт 11 січня 1923 р., до програми якого входили: водевіль на одну дію «На межі» Левченка (артисти — Чернявський, Єрмолаїв, Віцк; артистки — Бегус, Розніченко, Рожнова та ін.), водевіль на

одну дію «Жінка з голосом» Товстоноса, «дивертисмент» декламування віршів Є. Маланюком, Сімянцевим, Дорошенком, Ключком, Волошиновим та ін. [7, 58].

Задля досягнення другої мети було, зокрема, проведено урочисте святкування 5-ої річниці проголошення самостійності УНР (22 січня 1923 р.). У програмі — національний гімн у виконанні хору («Української національної капели») під орудою сотника Д. Котка і духової оркестри, реферат «Проголошення Самостійності УНР і боротьба за Українську Державність» (виголосив хорунжий Конопацький). Крім цього, хор також виконав кілька пісень на музику М. Лисенка і Ф. Колесси («Хор бранців», «В горах грім туде», «Тим, що впали»). Таборове драматичне товариство підготувало виставу драми на чотири дії «Між двох сил» В. Вінниченка, в антрактах якої грава духовна і струнна оркестри [7, 23] (рис. 6, 6а).

З нагоди цього свята група українських митців-таборян (Крушинський, Є. Маланюк, Селегій, Зубенко і А. Коршнівський) опублікувала на сторінках новозаснованого місячника літератури, мистецтва й громадської думки «Веселка» (ч. 1) свій літературно-політичний маніфест, у якому, звертаючись до молодого покоління українців «в час примушеної мовчання гармат», визначала його нове завдання — творення національної культури, що тим самим дало б змогу «зміцнити сили Народу в його визвольних змаганнях. Тільки національна культура дає географічно-етнографічному тілу — душу й воно стає живою й непереможною Нацією» [2, 159–160].

У цьому зверненні засновники «Веселки» апелювали до всіх молодих українців, у якій би сфері національного мистецтва вони не працювали: «Вам, поети, малярі й музики, різьбарі й актори українські <...> історія наказує <...> словом, фарбою, лінією, жестом, звуками <...> ввести нашу національну культуру в перші шереги національних культур Європи, бо тільки національна українська культура поставить світ перед фактом: Самостійна Україна» [2, 159–160]. І як свідчить перебіг культурно-мистецького життя в таборі, цей заклик не залишився не почутий — таборяни стверджували своє національне «я» та формували у польського суспільства позитивне ставлення до українців.

Ще однією маніфестацією витривалості та вірності національним ідеалам стало урочисте святкування у таборі роковин народження та смерті Тараса Шевченка (10–11 березня 1923 р.). Програма вшанування пам'яті Кобзаря включала виконання національного гімну (Капела під орудою сотника Котка), реферат про Т. Шевченка (хорунжий Конопацький), де-

кламації творів Шевченка у виконанні старшин Армії УНР (полковник В. Євтимович) та дітей різних класів таборової гімназії ім. Т. Шевченка (Т. Білевич, М. Опаренко, К. Стеценюк), виконання творів «Розрита могила» і «Заповіт» (згадувана Капела). Крім того, Драматичним товариством Калішського табору була виставлена драма на три дії «Назар Стодоля» Т. Шевченка (режисер — Скворцов) [7, 63–64].

Не забували в таборі й про інтереси окремих категорій таборян, організовуючи благодійні вечірки на користь інвалідів та сухотників. Так, зокрема, такий захід відбувся 4 березня 1923 р. (на користь сухотників 3-ої Залізної дивізії) і включав, зокрема, реферат А. Коршнівського «Сухоти, яко соціальне зло», драматичний етюд на одну дію «Повинен» Черкасенка у виконанні артистів драматичної секції товариства «Веселка» (режисер — Горунович), концертний відділ у виконанні таборової капели під орудою Котка, танці. Почесними розпорядниками на цьому виступали комісар Калішської групи Щепанський і генерал-хорунжий П. Шандрук [7, 61–62].

Як і раніше, у таборі відзначалися й полкові свята, хоча інколи вони вже не мали мистецької компоненти. Так, зокрема, 29 січня 1923 р. річницю створення свого підрозділу святкували вояки Кінного імені гетьмана Івана Мазепи полку, обмежившись цього разу тільки святковим обідом [7, 32–32 зв] (рис. 7).

Зрештою у 1923 р. інтерновані все більше міркували над перспективами свого подальшого перебування у Польщі (чи виїзду до інших країн), тому в репертуарі таборового театру переважали побутові п'єси, але в кожному разі вони мали національний зміст і характер. На підтвердження цього доцільно згадати про «виставу-балль» (у двох частинах), яка відбулась 24 листопада 1923 р., що була улаштована заходами правління Всеукраїнської спілки військових інвалідів. Власне, вона складалась з двох частин — вистави комедії в трьох актах «Живі покійники» Лисенка-Конича (режисер — Касперт) та «Танців і забав» (сотник Ревученко), під час танців та антрактів грава «духова оркестра колійова» (очевидно, йшлося про виступ у таборі польських музикантів-зализничників. — Авт.). Про це опосередковано свідчить і двомовне (українською і польською) виконання програмки, що була виготовлена в таборі типографським способом у видавництві «Чорномор» [7, 65–66].

У цей час таборяни вже навіть мали можливість вибирати між театральними трупами, бо у зв'язку з переведенням до Калішу кількох підрозділів інтернованої Армії УНР з інших таборів (і, зокрема, зі Стшалкова), тут виникло

ще одне драматичне товариство — «Об'єднання», керівником якого було обрано колишнього голову Драматичного товариства ім. М. Садовського — Гончаріва, а режисером — відомого таборового артиста М. Айдарова. Заходами нового мистецького гуртка було підготовлено кілька вистав («Чорт-Жінка», «Кавунія» І. Зубенка, «Побрехенька» М. Айдарова, «Не ходи Грицю»), які за оцінкою журналу «Веселка» — «вдалися для молодої організації прекрасно» [1, 34].

Водночас продовжувалась діяльність Драматичного товариства ім. М. Садовського. Зокрема, 8 грудня 1923 р. У таборовому театрі Калішу була влаштована «вистава-балль», у програмі якої в першому відділенні були вистава опери на три дії «Наталка Полтавка» Котляревського (режисер Пухальський, задіяні шість осіб акторів), у другому — «танці, конфетті, серпантин, пошта і ріжні забави» (диригент — сотник Ревученко), під час танців та антрактів грала «симфонічна оркестра», діяв буфет [8, 59–60, 67–68] (рис. 8).

У таборі працювали й інші художні колективи — Товариство відродження українського танцю, організованого В. Авраменком з числа таборян. Діяла тут і мистецька школа, у якій навчалося кілька десятків обдарованих відповідним хистом вояків. Таким чином, різноманітність форм культурно-мистецької діяльності таборян дає змогу дійти висновку про те, що ця складова таборового повсякдення була доволі добре представлена в Каліші. Інтерновані мали можливість відвідувати вистави таборового театру та виступи хорових колективів, крім того, в та-

борі з різних нагод відбувалась значна кількість свят та урочистостей, участь в організації яких брали актори-аматори, співаки, музиканти — власне, всі, кому був притаманний мистецький хист і покликання до цього. З огляду на це вистави і хорові виступи мали різний формат — безоплатні, благодійні та зі сплатою вхідного квитка (у двох останніх випадках зібрані кошти передавались на визначену мету або йшли до каси Драматичного товариства ім. М. Садовського). Вхід на всі вечірки був вільний, але під час їх проведення могли організовуватись збори коштів на різні благодійні потреби.

Виступи таборових культурно-мистецьких колективів мали важливе значення для піднесення морального духу інтернованих, задовольняючи їхні ностальгічні почуття за власною домівкою та рідним краєм. Разом з тим таборові митці отримували в такий спосіб можливість для само-реалізації та розвою своїх мистецьких здібностей. Важливим було й те, що всі без виключення театрально-концертні самодіяльні заходи були національними за змістом та духом і сприяли духовній консолідації українського вояцтва. Крім того, завдяки українській пісні, музиці, драматичному мистецтву серед польського сусільства закріплювалась позитивна візія про УНР та українців як про частину європейського політичного та національно-культурного простору. Найголовнішим у цьому процесі було те, що таборяні шукали і знаходили власне оригінальне вираження своїм мистецьким пошукуванням, роблячи в такий спосіб свій внесок у скарбницю української та європейської культури.

ДЖЕРЕЛА

1. Веселка. Місячник літератури, мистецтва й громадської думки. — Каліш, 1923. — Ч. 11–12. — Листопад — грудень. — С. 34.
2. Вішка О. Преса української еміграції в Польщі (1920–1939 рр.): Історико-бібліографічне дослідження / О. Вішка. — Львів, 2002. — 479 с.
3. Колянчук О. Українська військова еміграція у Польщі 1920–1939 рр. / О. Колянчук. — Львів, 2000. — 276 с.
4. Концерт хору 2-ої Волинської дивізії // Око: літературний тижневик. — Каліш, 1921. — 3 липня. — Ч. 1. — С. 17.
5. Павленко М.І. Українські військовополонені й інтерновані у тaborах Польщі, Чехословаччини та Румунії: ставлення влади і умови перебування (1919–1924 рр.) / М.І. Павленко. — К., 1999. — 352 с.
6. Срібняк І. Обеззброєна, але нескорена: Інтернована Армія УНР у тaborах Польщі й Румунії (1921–1924 рр.) / І. Срібняк. — Київ — Філадельфія, 1997. — 187 с.
7. Центральний державний архів вищих органів влади та управління України (далі — ЦДАВО України). — Ф. 3947. — Оп. 1. — Спр. 18.
8. ЦДАВО України. — Ф. 4007. — Оп. 1. — Спр. 17.
9. Karpus Z. Jeńcy i internowani rosyjscy i ukraińscy na terenie Polski w latach 1918-1924. — Toruń, 1997. — 209 s.
10. Kolańczuk A. Internowani żołnierze Armii UNR w Kaliszu 1920–1939. — Kalisz-Przemyśl-Lwów, 1995 — 96 s.
11. Wiszka E. Prasa emigracji ukraińskiej w Polsce 1920-1939. — Toruń, 2001. — 324+38 s.

ПРОГРАМКИ І ЗАПРОШЕННЯ НА ВИСТАВИ, ТАНЦІ,
ВИСТУП ОРКЕСТРА КАЛІШСЬКОГО ТАБОРУ ЗА 1921–1923 рр.

вечірки учасників
8. Февруар 1921 року в таєм-
никові театрі з приводу ви-
ходу із членів гуртка
шкіль. № 1 «Запорізької Сінної
школи 2^ї Запорізької сінної
школи 1^ї
1^ї діл з обов'язковою (Звичайною)
відомістю
1) «Лілеї» пісні (обов'язково)
2) «Чорний лебедь» О. Коцюба
3) «Декабристка» (Відомі учасники)
відомістю
1) «Ліловий Сон» - муз. О. Коцюба
2) «Ох їде сире сире» - музика Степана
3) «Лілеї до білого» - музика Миколи
Симоненка (запорізькі учасники)
4) «Жанів» (Бесіда Десні)
Пісні про землю Україну
«Сінняк» с 19/2 гор. відомі
«Християнський розп'яттям»
«Горянин» - артист Запорізької
«Запорізької сінної школи»
«Академічна школа Запорізької Землі»

Рис. 1, 1 а

Програм
ВЕЧІРКИ „МОЛОДИХ СТАРШИН“.
21 СІЧНЯ 1922 РОКУ.
— о —
Концертний відділ:
I.
1. Пісни „Український“ Виконав хор під ке-
Польський“ ровим. сот. Бабиччака.
2. „Коли вже ти, сонечко“
3. „Ой сіла пугач на ногили“
4. „Небо з норем обнялося“ Виконав арт. Крижа-
нус. Степанка никівський.
5. „Країв ворон“ муз. Степ. Степ. Виконав п-н Осадча.
6. „Карп очі“ Енsemble п-н Х—ко.
7. „Сомо“ балалайка п-н Х—ко.
8. на піаніно сот. Залозний.
II.
1. „Сольо на бандурі“ Виконав п-н Теліга.
2. „Венгерські нельоди“ п-н Нікітін.
3. „Арія Галіж“ із оп. „Галька“ муз. Монюшин п-н Лебедев.
4. „Було колись на Україні“ хор під керован. сот. Бабиччака.
5. „Гей, послухайте, гей, по-
ніздайте“
6. „Гандза“
— о —
ТАНЦІ до ранку.

Рис. 2, 2 а

Рис. 3

Рис. 4

Рис. 5

Рис. 6, бa

Рис. 7

+ + + + + + + + + +

ТАБОРОВИЙ ТЕАТР

У суботу 8 грудня 1923 року.

ДРАМАТИЧНОЮ ТРУПОЮ таб. КАЛІШ,

ВЛАШТОВУЄТЬСЯ

ВИСТАВА — БАЛЬ

I.

«НАТАЛКА ПОЛТАВКА»

Опера на З. діл. Котляревського.

ДІСТРИ ОСОБИ:

Терпеліха	п. Рожинська,
Наталка її дочка	п. Війдарова,
Возний	п. Дядинюк,
Віборний	п. Пухальський,
Петро, парубок	п. Краєвський,
Микола, родич Терпеліхи	п. Ірофеїв.

Режисор п. Пухальський.

Суддю п. Кирієвський.

II.

ТАНЦІ

Конфетти, серпантин, пошта і
різноманітні забави.

Директор соло. РЕВУЧЕНКО.

ПІД ЧУС ТАНЦІВ І АНТРАКТІВ ГРАЄ

СИМФОНИЧНА ОРКЕСТРЯ.

БУФЕТ

Початок о 9 год. вечора.

АДМІНІСТРАЦІЯ

W sobotę 8 grudnia 1923 roku

DRAMATYCZNA TRUPA OBOZU

№ 10 w obozowym teatrze urząda się

PRZEDSTAWENIE — BAL

+ + + + + + + + + +

TEATR OBOZOWY

«NATAŁKA POŁTAWKA»

Opera na Z. díl. Kotłarewskiego.

Osoby:

Terpsłycha	p. ROŻNOWA
Natałka, jej córka	p. AJDAROWA
Wozny.	p. DIADYNJUK
Wyborny	p. PUCHALSKI
Piotr, parobek.	p. KRAJEWSKI
Mykoła, kuzyn Terpel. p. JEROFEIW	

Reżyser p. PUCHALSKI

Sufler p. KIRJEWSKI

II.

T A N C E

Konfetti, serpantyn, poczta
i różne inne niespodzianki

Aranżer tańców kapit. REWUCZENKO

W czasie tańców i antraktów gra

ORKIESTRA SYMFONICZNA

BUFET

Початок о год. 9-ї вічором

KOMITET

Kalisz. Tabor Internat. № 10. Druk. «CZORNOMOR»

Kalisz. Obóz Internat. № 10. Druk. «CZORNOMOR»

Рис. 8